

ת"פ 1094/12 - מדינת ישראל נגד שלמה בן הרוש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1094-12 מדינת ישראל נ' בן הרוש (אחר/נוסף)

לפני
בעניין: כב' השופט מרדכי כדורי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלמה בן הרוש

הנאשם

גזר דין

הרקע:

הנאשם הורשע, על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 449(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977, וקבלת נכסים שהושגו בפשע לפי סעיף 411 לחוק האמור.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד שאינו ידוע, קודם ליום 12/7/2012, פנה לנאשם דן יפרח (להלן: "יפרח"), מסר לו מידע בנוגע לרכוש המצוי בדירת משפחת לוי ברח' מעגלות הרב פרדס בירושלים (להלן: "הדירה"), והציע לו להתפרץ אליה.

השניים יצרו קשר עם שניים אחרים, והסכימו ביניהם כי האחרים יבצעו את ההתפרצות, ובתמורה למידע שמסרו יקבלו הנאשם ויפרח שליש מהשלל.

ביום 12/7/2012 פרצו השניים האחרים לדירה וגנבו מתוכה ₪ 40,000 ותכשיטי זהב בשווי רב. לאחר מכן נפגש הנאשם עם אחד האחרים, אשר אמר לו כי שלל ההתפרצות הסתכם ב-₪ 5,000, ומסר לו סך של 2,000 ₪ במזומן. בהמשך נפגש הנאשם עם יפרח, ומסר לו סך של 1,000 ₪ במזומן.

תמצית טיעוני הצדדים:

המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר בדרך של עבודות שירות למשך 5 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי למתלון בסך 5,500 ₪.

בטיעוניה לעונש עמדה המאשימה על חומרתה של עבירת ההתפרצות לבית מגורים, הפוגעת במבצרם של אזרחים תמימים והגורמת להם לא רק נזק כלכלי, אלא גם צער ועוגמת נפש, והטומנת בחובה פוטנציאל לאלימות.

המאשימה הפנתה לדברים שמסרו קורבנות העבירה בעדויותיהם בבית המשפט, למשקלו הרב של הזהב שנגנב מביתם, אותו צברו במשך עשרות שנים, להשלכתה השלילית של ההתפרצות על מצבם הבריאותי והנפשי, ולעובדה שלא הוחזר להם דבר מהרכוש שנגנב.

לטענת המאשימה, הנאשם ניצל לרעה את היכרותו עם המתלוננים בשכנותם הוא גר, ידע כי מדובר בזוג קשישים וכי יהיו טרף קל.

המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם זהה למתחם העונש ההולם לעבירת התפרצות לבית מגורים, ונע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

המאשימה ביקשה כי יוטל על הנאשם עונש זהה לזה שהוטל על יפרח, 5 חודשי מאסר בעבודות שירות. לטענתה, יש להביא בחשבון, לחובתו של הנאשם, כי המתלוננים לא העידו בהליך שהתנהל נגד יפרח, ולכן נסיבותיהם האישיות לא הובאו בחשבון במסגרתו.

הסנגור מצדו ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל צו של"צ בהיקף של 200 שעות, מאסר על תנאי וצו מבחן למשך שנה.

ב"כ הנאשם טען כי אין נפקות לכך שהמתלוננים לא העידו בהליך שהתנהל נגד יפרח, ועמד על ההבדלים בין עניינו של הנאשם לבין זה של יפרח, ובכלל זאת עברו הפלילי של האחרון, חלקם היחסי של כל אחד מהם בביצוע העבירה ונסיבותיהם האישיות.

הסנגור הפנה לתסקיר שירות המבחן והוסיף כי הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה כנה, היה עצור במשך 3 שבועות לערך, וכי במהלך השנתיים שחלפו מאז ביצוע העבירה הוא לא עסק בפעילות עבריינית כלשהי.

הסנגור טען כי מתחם העונש ההולם למעשיו של הנאשם נע בין צו של"צ ללא הרשעה לבין מאסר בדרך של עבודות שירות לתקופה שאינה ארוכה.

הנאשם בטיעוניה הביע חרטה על מעשיו.

תסקיר שירות המבחן:

שירות המבחן פירט בתסקירו את הרקע של הנאשם ואת נסיבותיו האישיות והמשפחתיות.

שירות המבחן ציין כי אין לנאשם תפיסות עברייניות מגובשות, כי לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה ועושה מאמץ להשתלב בחיים באופן נורמטיבי.

על פי התרשמותו של שירות המבחן, מעצרו של הנאשם ומעצר הבית בו היה נתון המחישו לו חומרת מעשיו, והם מרתיעים אותו ומעמידים לו גבולות.

לאור האמור ולאור העובדה שזוהי מעורבותו היחידה בפלילים, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מוחשי וחינוכי של צו של"צ בהיקף של 200 שעות, מאסר על תנאי וצו מבחן למשך שנה.

דין ומסקנות:

עבירות ההכנה והקשר שבחוק העונשין מהוות עבירות עצמאיות. מעשים אלו נאסרו על מנת למנוע את התרחשותם של מעשי עבירה הצפויים להתבצע בהמשך להם. מיקומן הכרונולוגי של עבירות ההכנה והקשר מצוי בתחילתו של התהליך העברייני, אשר בסופו עלולה להתבצע העבירה המוגמרת אותה מבקש המחוקק למנוע.

הערך החברתי המוגן על ידי עבירות ההכנה והקשר משתנה אפוא, בהתאם לערך החברתי המוגן על ידי העבירה המצויה בסופו של אותו תהליך.

ואמנם, סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין קובע בצידה של עבירת קשירת הקשר עונש זהה לזה שנקבע ביחס לעבירה העתידית, אך לא יותר מ- 7 שנות מאסר.

האיסור על קבלת נכסים שהושגו בפשע נועד גם הוא למנוע עבירות רכוש מסוג פשע, באמצעות האיסור על הפקת טובת הנאה מביצוע העבירה.

בענייננו, הנאשם קשר עם אחר קשר להתפרץ לדירת מגורים, לגנוב מתוכה רכוש ולהתחלק בשלל. משכך, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתחשב בערכים המוגנים על ידי עבירת ההתפרצות לדירה כאמור.

בפסיקה נקבע כי אין לראות בעבירת ההתפרצות כעבירת רכוש גרידא, שכן הפריצה אינה רק לבית הקורבן, במובן הפיזי של המילה, אלא, בעיקר, חדירה לתוך התא האישי - משפחתי השמור ביותר של האדם. המתפרץ פוגע במעשיו פגיעה חמורה בתחושת הקורבן כי ביתו הוא מבצרו, וגורם לו לתחושת חוסר אונים, חוסר ביטחון, פגיעה בפרטיות ועוגמת נפש רבה. (ראו: ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** 31/12/2008, ע"פ 3297/10 **וולקוב נ' מדינת ישראל** 24/05/2012).

מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן בביצוע מעשה של קשירת קשר נמוכה אמנם ממידת הפגיעה של מעשה ההתפרצות גופו. ברם, יש להביא בחשבון כי הקשר שקשר קרם עור וגידים ולבש פן מעשי ממשי, כאשר בסופו של דבר קיבל הנאשם תמורה כספית למעשיו, גם אם חלקית בלבד. עוד יש להביא בחשבון את הנזקים הכלכליים ונפשיים שנגרמו למתלוננים כתוצאה מן ההתפרצות.

בהתחשב באמור ובמדיניות הענישה הנהוגה (ראו: ע"פ 9684/05 **כהן נ. מדינת ישראל** 20/10/2005, רע"פ 7778/05 **שיר נ. מדינת ישראל** 11/9/2005, רע"פ 4834/05 **משראוי נ. מדינת ישראל** 19/6/2005, ת"פ (שלום פ"ת) 3489/06 **מדינת ישראל נ' גנקין** 3/1/2007, ת"פ (שלום י-ם) 11683-12-11 **מדינת ישראל נ' חסאסנה** 20/2/2013, ת"פ (שלום י-ם) 5003/08 **טוויל נ' מדינת ישראל** 14/1/2013) נראה לי כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר, אשר יכול וירוצו בעבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם הענישה הנ"ל יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את העובדה שנטל אחריות על מעשיו והודה בשלב מוקדם של ההליכים נגדו, החרטה שהביע והאחריות שלקח על מעשיו, פרק הזמן שחלף מעת ביצוע העבירה, הנזק שייגרם לו ולמשפחתו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיטל עליו, גילו הצעיר ונסיבותיו המפורטות בתסקיר שירות המבחן.

כמו כן יש להתחשב בעונש שהוטל על יפרח, אשר חלקו היחסי בביצוע העבירה גדול מזה של הנאשם, ואשר עברו הפלילי משמעותי, בעוד הנאשם חסר עבר פלילי.

לאור כל האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר למשך 3.5 חודשים. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

הנאשם יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה ביום 25/2/2015 בשעה 10:00, במפקדת מחוז הדרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר שבע.

על הנאשם לעדכן את משרד הממונה על עבודות שירות בכל שינוי בכתובת מגוריו.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, כי תערכנה ביקורות פתע לבדיקת עמידתו בפיקוח וכי כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי העונש במאסר ממש.

2. מאסר למשך 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור כל עבירת רכוש.

3. פיצוי למתלונן (עת/1 בכתב האישום) בסך של 3,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1/7/2015.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח טבת תשע"ה, 19 ינואר 2015.